

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	1025200491
Dátum vydania rozhodnutia:	03.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1025200491.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na neverejnom zasadnutí konanom 3. júna 2026 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného H. Ž. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/29/2025, zo 16. januára 2026

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného H. Ž. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 1Ntc/29/2025, zo 16. januára 2026 tak, že:
„Podľa § 17 odsek 1 zákona číslo 549/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Zbierky zákonov o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, spisová značka 41 Hv 60/24b zo dňa 20.01.2025, právoplatného dňa 14.04.2025 v spojení s rozsudkom Vrechného súdu vo Viedni spisová značka 32 Bs 85/25x, zo dňa 14.04.2025 sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky: H. Ž., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. XXXX/XX, U., toho času v justičnom zariadení Sonnberg, Rakúska republika,

uznaný za vinného,

z A./ trestného činu obchodovania s omamnými látkami, čiastočne ako účastník podľa §§ 28a odsek 1 druhý a tretí prípad, odsek 2 bod 2, odsek 4 bod 3 Zákona o omamných látkach Rakúskej republiky, § 12 druhý prípad Trestného zákona a B./ zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a odsek 1 piaty a šiesty prípad, odsek 2 bod 2, odsek 4 bod 3 Zákona o omamných látkach Rakúskej republiky, na tom skutkovom základe, že:

H. Ž. sa v Bergu a na iných miestach ako člen zločineckej skupiny, ktorú tvorili N. X., J. O., T. A., G. N., P. N. a ďalší, čiastočne známi a čiastočne neznámi členovia, podieľal na nezákonnej manipulácii s omamnou látkou (kokaínom s obsahom najmenej 60% bázy kokaínu) v množstve presahujúcom zákonom stanovenú hranicu (podľa § 28b Zákona o omamných látkach Rakúskej republiky), a to

A. v množstve presahujúcom dvadsaťpäťnásobok tejto stanovenej hranice, pričom kokaín dovážal do Rakúska alebo z Rakúska vyvážal (3./), prípadne k tomu naviedol inú osobou (1./, 2./), a to

- 1./ v lete 2020 tým, že si u P. N. objednal 1 kg kokaínu, o ktorom vedel, že bol v Rakúsku (v Kittsee) uskladnený u J. O., a ktorý mu následne na príkaz P. N. dopravil G. N. z Rakúska na Slovensko;
- 2./ keď krátko pred 5.3.2021 alebo priamo v tento deň poveril neznámeho kuriéra, aby previezol 2 kg kokaínu zo Slovenska do Rakúska v Grödigu odovzdal U. Z., čo tento neznámy kuriér aj 5.3.2021 vykonal;
- 3./ a ďalej, dňa 18.7.2023 v Bergu, vedome a úmyselne v spolupráci s doposiaľ neznámym spolupáchateľom (§ 12 Trestného zákona Rakúskej republiky), previezol 3 kg kokaínu - ktoré predtým prevzali v Kittsee od T. A. - na Slovensko;

B. v množstve, ktoré presahovalo dvadsaťpäťnásobok hraničného množstva, odovzdal iným osobám, a to konkrétne omamné látky uvedené v bodoch A./1./ a 3./ neznámym odberateľom na Slovensku, resp. ich poskytol U. Z. prostredníctvom konania uvedeného v bode A./2./ a odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa ustanovenia § 517 odsek 2 Trestného poriadku sa bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, spisová značka 41 Hv 60/24b zo dňa 20.01.2025, právoplatného dňa 14.04.2025 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu vo Viedni spisová značka 32 Bs 85/25x, zo dňa 14.04.2025 na území Slovenskej republiky bez jeho premeny.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Krajský súd v Bratislave sa na neverejnom zasadnutí oboznámil s obsahom predloženého spisového materiálu a zistil, že H. Ž. je štátny občan Slovenskej republiky, má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt (U. XXXX/XX, U.) a súčasne nezistil skutočnosti svedčiace o iných väzbách H. Ž.É. vo vzťahu k inej krajine. Podmienku pre uznanie rozhodnutia podľa § 4 odsek 1 písmeno a) zákona preto súd považoval za splnenú.

Zároveň súd zistil, že H. Ž. bol právoplatne odsúdený pre trestné činy, za ktoré mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Štát pôvodu v osvedčení označil trestný čin priradením k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 odsek 3 zákona, a preto súd neskúmal, či ide o trestný čin aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky s poukazom na § 4 odsek 2 Zákona.

Zo zápisnice spísanej s odsúdeným H. Ž. dňa 21.05.2025 vyplýva, že tento vyslovil nesúhlas s výkonom rozhodnutia v Slovenskej republike.

S poukazom na článok 6 bod 3 písmeno a) Rámcového rozhodnutia však krajský súd konštatuje, že súhlas odsúdeného je pre rozhodnutie irelevantný, pretože súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu sa nevyžaduje, keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt.

Krajský súd v Bratislave nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu rozsudku, ktoré dôvody sú uvedené v § 16 zákona, a preto akceptoval výrok o vine a uznal cudzozemské rozhodnutie obsahujúce výrok o treste tým, že ho ponechal bez zmeny, nakoľko nezistil dôvody uvedené v § 17 odsek 2, odsek 3 zákona. Dôsledkom tohto uznania je, že slovenské orgány prevezmú na seba povinnosti a právomoci vo vzťahu k častiam rozsudku týkajúcich sa výroku o treste, pričom časti týkajúce sa výroku o vine zostávajú v zmysle medzinárodnoprávnej úpravy v celom rozsahu v dispozícii rozhodnutia štátu pôvodu. Rozhodnutie o uznaní a výkone rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa stáva súdnym rozsudkom tohto štátu a musí byť na jeho území aj reálne vykonateľné.

Neoddeliteľnou súčasťou rozhodovania súdov o vine a treste konkrétneho odsúdeného je vykonateľnosť takého rozhodnutia. Právny poriadok Slovenskej republiky zastáva pri treste odňatia slobody, ktorého výkon nebol podmienečne odložený, filozofiu vonkajšej a vnútornej diferenciacie výkonu trestu, pričom o vonkajšej diferenciacii rozhoduje súd v priamej súvislosti (časovej i súvzťažnej) s uložením trestu odňatia slobody podľa ustanovenia § 48 Trestného zákona, striktné vychádzajúc z kritérií uvedených v § 48 odsek 2 písmeno a) alebo b) Trestného zákona a v § 48 odsek 3, odsek 4 Trestného zákona. O vnútornej diferenciacii výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje v nadväznosti na uvedené zaradenie

páchateľa na výkon trestu rozhodnutím súdu podľa § 5 odsek 1 až 3 a § 8 odsek 1 až 4 zákona číslo 475/2005 Zbierky zákonov o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov Generálne riaditeľstvo zboru väzenskej a justičnej stráže, podľa stupňa strázenia, dĺžky trestu, závažnosti trestnej činnosti, veku, zdravotného stavu, vzdelania a kvalifikácie.

Vzhľadom na to, že uznávaný rozsudok neobsahuje výrok o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody, čo je nevyhnutný predpoklad vykonateľnosti rozhodnutia o uložení trestu odňatia slobody, bolo potrebné režim výkonu trestu odsúdeného určiť podľa zákonných kritérií vnútroštátneho právneho poriadku.

Krajský súd v Bratislave zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pričom podľa § 17 zákona prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženú trestnú sankciu; uvedené je nutné prispôbiť aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (primerane rozhodnutie číslo 122 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 8/2014). Krajský súd zároveň nemal k dispozícii relevantné informácie o spôsobe výkonu trestu odsúdeného H. Ž. v Rakúskej republike, pričom výrok cudzozemského rozhodnutia neobsahuje zaradenie odsúdeného v rámci vonkajšej diferenciácie výkonu trestu, čím v súlade s požiadavkou nezhoršiť postavenie odsúdeného rozhodol krajský súd tak, že odsúdeného s poukazom na § 517 odsek 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Odsúdený H. Ž. podal 2. marca 2026 proti označenému rozsudku krajského súdu vlastnoručne napísané odvolanie, v ktorom uviedol, že ho odôvodní jeho obhajca po oboznámení sa s rozsudkom. Následne 17. marca 2026 podal odvolanie obhajca odsúdeného J. R. G., ktorý uviedol, že odvolanie odôvodní po porade s obžalovaným. Na podklade výzvy krajského súdu na podanie odôvodnenia odvolania zaslal obhajca obžalovaného predmetné odôvodnenie odvolania, v ktorom uviedol:

„Vo výkone trestu odňatia slobody sa nachádzam na území Rakúskej republiky od 29.6.2024, kam som sa dostavil dobrovoľne a následne som čelil trestnému konaniu, výsledkom čoho bol právoplatný rozsudok, ktorým mi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov. Trest odňatia slobody vykonávam v justičnom zariadení Sonnberg v Rakúskej republike. Vo výkone trestu riadne pracujem v kuchyni pre zamestnancov justičného zariadenia, zaradený som na otvorenom oddieli. Moje správanie k príslušníkom, ako aj k spolu odsúdeným je vzorné, mám iba kladné hodnotenia môjho správania, bez disciplinárnych trestov.

Výkon trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, rovnako ako aj v Slovenskej republike sa riadi zásadou, že trest nemá mať len represívny charakter, ale primárne má viesť k prevýchove a resocializácii páchatel'a, aby po prepustení viedol riadny život. Tento proces sa opiera o humanizáciu, individuálny prístup a snahu o elimináciu negatívnych dôsledkov izolácie.

Trest ma okrem ochrany spoločnosti pred páchatel'mi trestnej činnosti, zabrániť im v páchaní ďalšej trestnej činnosti i vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre ich resocializáciu, pre každého odsúdeného na základe psychologického vyšetrenia vypracovať individuálny resocializačný program, zohľadniť ich správanie a pokroky v prevýchove a pripraviť ich opätovné začlenenie do spoločnosti.

Je zrejmé, že som výkonom trestu odňatia slobody a plnením svojich povinností v štádiu resocializácie a nedobrovoľnou zmenou miesta, podmienok a charakteru spôsobu výkonu trestu dochádza k prerušeniu penitenciárnej starostlivosti v Rakúskej republike, čo bude mať nepochybne negatívny dopad na moju osobu. Z uvedeného dôvodu preto považujem pokračovanie spôsobu výkonu trestu v Rakúskej republike za odôvodnené.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhujem odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Ntc/29/2025 zo 16.1.2026 zrušil a sám rozhodol o neuznaní cudzieho rozhodnutia.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil,

že odvolanie odsúdeného H. Ž. nie je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takeého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Bratislave, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Krajský súd postupoval správne i v tom, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V súlade so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného H. Ž. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, keďže stupeň strázenia v rozsudku rakúskeho súdu uvádzaný nebol, zaradením do maximálneho stupňa by došlo k zhoršeniu jeho postavenia.

Odsúdený v odvolaní poukázal v podstate na to, že riadne pracuje v kuchyni pre zamestnancov justičného zariadenia, kde je zaradený na otvorenom oddiele. Jeho správanie k príslušníkom ako aj k spoluobvineným je vzorné, má iba kladné hodnotenia a žiadne disciplinárne tresty. Odsúdený má tiež za to, že nedobrovoľnou zmenou miesta, podmienok a charakteru spôsobu výkonu trestu dochádza k

prerušení penitenciárnej starostlivosti v Rakúskej republike, čo bude mať nepochybne negatívny dopad na jeho osobu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Odvolacie námietky uvádzané odsúdeným nie sú dôvodom, s ktorým zákon automaticky spája účinok v podobe odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone. Za relevantnú z tohto pohľadu nemožno považovať námietku týkajúcu sa toho, kde sú lepšie alebo horšie podmienky vo výkone trestu.

Opomenúť nemožno tiež skutočnosť, že rozsudkom Spolkového správneho súdu č. G310 2313449-1/3E, z 5. júna 2025, ktorým bol uložený šesťročný zákaz pobytu, čo predpokladá jeho vyhostenie z Rakúskej republiky po výkone uloženého trestu odňatia slobody aj v situácii prípadného neuznania a nevykonania predmetného rakúskeho rozsudku v tejto veci.

Najvyšší súd uzatvára, že Krajský súd v Bratislave dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré uznávacie konanie upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné vyriešiť.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.